23

நேற்று மனிதர்கள்

-பிரபஞ்சன்

மாமாவின் கோட்டை வீடு முன்பக்கம் சரிந்து விட்டதாகத் தலையாரி வந்து சொன்னார். மழையிலும் சுத்தமாக நனைந்து விட்டிருந்தார். அவர் கால்களைச் சுற்றி ஒரு சிறு குளம் கட்டியிருந்தது. அந்த மழையிலும் அவருக்கு வியர்த்திருந்தது.

''மானம் கண்ணை மூடி ஒரு வாரமாச்சுதுங்க. காத்துக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுப் போச்சு... இந்தப் பேய் மழையில் நேத்துக் கட்டிடங்கள் எல்லாம் உக்காந்து போச்சுன்னா, இந்தப் பழம் மட்டும் நிக்குங்களா?'' என்றார் அவர், முகத்தில் வழியும் நீரைத் துடைத்து எறிந்து கொண்டே.

மூர்த்திக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

கோட்டை வீட்டு மாமாவைப் பார்த்துப் பல காலம் ஆயிற்று. சுமதிக்கு நேர்ந்த அந்த விபத்துக்குப் பிறகு மாமாவைப் பார்ப்பது மனிதத்தன்மை ஆகாது என்று இருந்தவன், அவருக்குத் துன்பம் நேர்ந்த இந்த நேரத்திலும் பார்க்காமல் இருப்பதும் மனிதத் தன்மை ஆகாது எனத் தீர்மானித்துத் தலையாரியுடன் நடந்தான்.

வானம் பொத்துக் கொண்டாற்போல பெய்து கொண்டே இருந்தது.

முழங்கால் நீரில் நடந்து செல்கையில் மூர்த்திக்கு சுமதி நினைவு வராமல் போகாது. மழை பெய்வது தனக்காகவே என்று எண்ணும் அந்த 16 வயதுக் குழந்தை வீட்டில் கண்ணுக்குப் படுகிற அத்தனை துண்டுக் காகிதங்களையும் எடுத்து, ''கப்பல் பண்ணிக் கொடு மூர்த்தி மாமா'' என்று கேட்டால் யாருக்குத்தான் மறுக்க மனசு வரும்?

மாமா ஒருநாள் மூர்த்தியைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார்:

''சாயங்காலம் காலேஜ் விட்டு வந்து எங்கடா போறே...''

''பிரண்ட்ஸ்களோடு டவுனுக்குப் போவேன் மாமா.''

''நாயா அலையவேண்டாங்கறேன்... சுமதிக்கு இங்கிலீஸ் வரமாட்டேங்குது... இங்க வந்து டியூஷன் எடு...''

சுமதி எட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது,

''உனக்கு இங்கிலீஷ் வராதாமே. மாமா சொல்றார்.''

''ஆமா... வராது.''

''என்னதான் வருமாம்?''

''பல்லாங்குழி, கிளித்தட்டு.''

''ப்ச்... இவ்வளவு குறைவா மார்க் வாங்கறயே...''

''பல்லாங்குழியிலயா பரிட்சை வைக்கிறாங்க...''

''அறை வாங்குவே, பாரு...''

''சர்த்தான், போ மாமா!''

ஒரு முயல் குட்டி மாதிரி ஓடுவாள் சுமதி. இவளுக்குத்தான், முதலையை ஏமாற்றிய குரங்கு கதை சொல்லிக் கொடுத்தான் மூர்த்தி. முதலையைக் குறிக்கிற 'குரோக்கோடைல்' வார்த்தையைக் கேட்டதும் அவளுக்குச் சிரிப்பு சிரிப்பாய் வந்தது. குரோக்கோடைல் என்கிற வார்த்தையில் என்ன சிரிப்பு இருக்கக்கூடும்? இந்தப் பெண்களுக்குச் சதா சிரிக்க வேண்டும். கடைசிவரை அந்த வார்த்தைக்குப் பதிலாகக் 'கொக்கரக்கோ' என்றே சொன்னாள்.

''பாடம் நடத்தறபோது சீரியசா இருக்கணும். இல்லேன்னா மாமாகிட்டே சொல்லுவேன்.''

''சொல்லேன்... இந்த மட்டும் தலையை வாங்கிடுவாறா?'' கையைக் கத்தி மாதிரி வைத்துக் கொண்டு கழுத்துக்குக் குறுக்காகக் காட்டுவாள் சுமதி.

'வால்' என்று குட்டுவான் மூர்த்தி.

''ஐயோ'' என்றவாறு தலையைத் தேய்த்துக் கொண்டு ''ரெட்டைவால்'' என்பாள் சுமதி. தலையை வேகமாக ஆட்டுவாள். மணி நாக்கு மாதிரி இரண்டு ஜடைகளும் ஆடும்.

இந்தச் சுமதிக்குத்தான் அது நேர்ந்தது. அதன் பிறகு மாமாவை அவனுக்கு ஆகாமல் போய்விட்டது.

* * *

ஏரிக்கரைப் பிள்ளையார் மழையில் நனைந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்குக் குடைபிடித்துத் தோற்ற அரசமரத்து இலைகள் கழுவிவிடப்பட்ட குழந்தை மாதிரி, பஞ்சாயத்து விளக்கொளியில் பளபளத்தன. மழை கறைகளைக் கூடக் கழுவி விடுமா என்ன? அப்படியெனில் மாமாவின் மூர்க்கத்தை அது கழுவி விடுமா?

மூர்க்கம், மூர்க்கத்தின் மறு உருதான் இந்தக் கோட்டை வீட்டு மாமா.

* * *

''என்ன யோசனை பண்ணிக்கிட்டு வர்றீங்க?'' என்றார் தலையாரி, கைகளை மார்பில் கட்டிக் கொண்டு, பற்கள் குளிரில் கிட்டிக்க, வார்த்தைகளை மென்று கொண்டு நடந்து வந்தான்.

''எல்லாம் இந்த மாமாவோட... மூர்க்கத்தை நினைச்சுத்தான்.''

''அது ஒரு வார்ப்பு தம்பி. சண்டைச் சேவல் பொறப்பு. கால்ல கத்தி கட்டிக்கிட்டுத் திரியற ஜாதி. ஆச்ச. அவரும் வாழ்ந்து சலிச்சு மண்டையைப் போடப்போறாரு...''

மூர்த்தி அரைக்கால் சட்டையோடு இருந்த பருவத்தில் நடந்தது அது. சாயங்காலம் விளையாட்டுக்கு மாமா வீட்டுக்கு வருவான். செங்கேணியம்மன் திடல் அங்குதான். கிட்டிப்புல், சடுகுடுத் தோழர்களின் சந்திப்புக் களம்.

''டேய் மூர்த்தி'' என்றார் மாமா.

மாமா அன்று வித்தியாசமாய்த் தெரிந்தார். கண்கள் கிளி மூக்கு மாதிரி சிவந்து கிடந்தது. அவர் கையில் ஒரு துணிப்பை 'வா, என் கூட!' கைக்குள் அடங்காத கொத்து மீசையைத் தடவிக் கொண்டார்.

மாமா நடந்தார். அவருக்குச் சமமாக மூர்த்தி ஓட வேண்டியிருந்தது. அவிழ்ந்து அவிழ்ந்து விழும் கால் சட்டையை அரைஞாண் கயிற்றை எடுத்து மேல் விட்டு இறுக்கிப் பிடித்து வைக்க வேண்டியிருந்தது அவனுக்கு.

பட்டாமணியார் வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். மணியம், வெற்றிலை நரம்பைக் கிள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். மாமாவைப் பார்த்ததும், அவர் முகம் ஏனோ வெளுத்தது.

''வாங்க... வாங்க. எங்க மச்சினனோட இந்தப் பக்கம்... இருங்க...''

''உபசாரம் இருக்கட்டும். நேத்து நீடாமங்கலத்து நாய்க்கர்கிட்டே என்ன சொன்னீரு?''

''அது...அது வந்து ஏதோ தாமாஷுக்கு...''

''எதுங்காணும் தமாஷு? உன் ஆயி ஊர்மேல போயி உம்மைப் பெத்தான்னு நான் சொன்னா, அதை தமாஷா எடுத்துக்குவீரா?''

''கோபப்படாதீங்க... தப்பா நான் ஒண்ணும் சொல்லிடலை.''

''பின்னே சரியா சொன்னீரா? என் அப்பாரு உன் அப்பாருகிட்ட நூறு ரூபா கடன்பட்டுத்தான் மதகடி நிலத்தை வாங்கினாரு. அந்தப் பணத்தைப் பைசல்கூடப் பண்ணாமே போய்ச் சேர்ந்துட்டான் அந்தப் பாவின்னு சொன்னீராமேயா... என் ரத்தம் கொதிக்குது மணியம்'' என்று கூறி துணிப்பையை அவர் முன் விட்டெறிந்தார்.

''இந்தப் பையில ரூபா ரெண்டாயிரம் இருக்கு. வாங்கின அந்தத் தேதியிலேந்து இன்னித்தேதி வரைக்கும் கணக்குப் பார்த்து வட்டியும் முதலுமா. நாளைக்கு அரச மரத்தடி பிள்ளையாருக்கு முன்னால எடுத்துக்கிட்டு, உன் கணக்குத் தீர்ந்ததுன்னு மூணு வாட்டி நீ சொல்லணும். ஒன்னு தெரிஞ்சுக்க. இது மானத்துக்குத் தலை வணங்கற வம்சம். மனுஷங்களுக்கில்ல'' என்று சொல்லிட்டு, மீசையை முறுக்கிவிட்டு, ''வாடா மச்சான்'' என்று விடுவிடுவென்று வீடு திரும்பினார்...

மழை விட்டிருந்தது. ஊசி மழை மட்டும் இருந்தது. தெரு முனையில், அத்தை தினந்தோறும் உருகி உருகி அழுது அழுது நெய்விளக்கேற்றிய கழுத்து மாரியம்மன் கோவிலை மூர்த்தி கடந்த போது, தலையாரியிடம் மூர்த்தி கேட்டான்.

''ஏங்க தலையாரி... அத்தையை மாமா ஏன் விலக்கி வச்சுட்டாரு... அவரு சோட்டு ஆளாச்சே நீரு... உமக்குத் தெரிந்திருக்குமே?''

''கேள்விப்பட்டது கொஞ்சங்க... ஊகிச்சுக்கிட்டது கொஞ்சம்... புருஷன் பொண்ஜாதி உறவு கெட்டுதுன்னா அதுங்காரணத்தே அவங்க ரெண்டு பேரு தவிர வேற யாருக்கும் அறிய முடியாதுங்க... ரொம்ப நுணுக்கமான சங்கதிங்க அது...உம்... உங்க மாமா ஏதோ அசலூர்க்குப் போயிட்டு நாலுநாள் கழிச்சுத் திரும்பி வந்திருக்காரு. உங்க அத்தை... அந்த உத்தமிகிட்டே கூழு வாங்கிச் சாப்பிட்ட வாயிங்க இது.. பொய் சொன்னா நாக்கு அழுவிராதா-மாட்டுக்கார பயகிட்டே ஏதோ சிரிச்சுப் பேசிக்கிட்டுக் கஞ்சி ஊத்தியிருக்காங்க... அவ்வளவேதாங்க. நாக்கு மேல பல்லைப் போட்டு ஒரு வார்த்தை பேசலீங்க உங்க மாமா. என்னன்னு ஒரு வார்த்தை கேட்டிருந்தா அந்த உத்தமி மனசு குளுந்திருக்கும். அதாங்க அவங்க கடைசியா பக்கத்துப் பக்கத்துல நின்னது. அந்த அம்மா காட்டுக்குப் போறப்பகூட அவங்க முகத்தை அவரு பார்க்க வரல்ல...''

அந்த அத்தை மனசுக்குள் வந்து நின்றாள். அடுப்பங்கரையை விட்டு வெளியே வந்திராத அத்தை - இரைந்து ஒரு வார்த்தை பேசியிராத அத்தை - எப்போது என்னைக் கண்டாலும், தோசையின் நடுவில் பொடியைச் சக்கரவட்டாகத் தடவி எண்ணெய் சொதசொதக்கத் தந்து, 'வளர்ற பிள்ளை, தின்னுடா' என்று திணிக்கிற அத்தை - என்ன, ஏது என்று தெரியாமலேயே வெந்து வெந்து குமைந்து குமைந்து செத்துப்போன அத்தை - இருட்டிய பிறகு கோயிலுக்கு வந்து மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் விட்டுச் சென்ற அத்தை - அவளுக்குப் பிறந்த ஒரு பிள்ளையை - தனபாலைக் கூட மாமாவே வைத்துக் கொண்டார்.

மாமாவின் வீடு தூரப் பார்வையில் தெரிகிறது. ஆள் உயர வீட்டு மதில் சுவர். சாதாரணமாகக் காம்பவுண்டு சுவர் இடுப்பளவு தான் இருக்கும். மாமா, ஓர் ஆள் உயரத்துக்குக் கட்டினார். எதிலும் வித்தியாசமாய் இருக்க வேண்டும் அவருக்கு. ஆள் உயர காம்பவுண்டு சுவரே, ஒரு கோட்டையின்

தோற்றத்தைக் கொண்டிருக்கவே, ஊர்க்காரர் அதைக் கோட்டை வீடு என்றார்கள். வீடும் கூட மாமாவைப் போலவே கம்பீரத்தின் மறு உருவம்.

இந்தக் கோட்டைச் சுவர், ஏற்கனவே இற்றுவிழத் தொடங்கியிருந்தது. அடிக்கிற இந்தப்பேய் மழையில் சுத்தமாகச் சுவடு தெரியாமல் இடிந்து விழும் என்கிற எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தது. நூறுபேர் தாராளமாக உட்கார்ந்து சாப்பிடத்தக்க முன் ஹாலை மூடிக் கூரை விழுந்திருந்தது. நட்டு வைத்த மரங்கள் மட்டுமே இன்றி தான் தோன்றிச் செடிகளும், புதர்களும், மரங்களுமாய், மனிதர் வாழும் வீடாகவே தோன்றாமல் அடித்தன.

இரண்டாம் கட்டுத் தாண்டி இடது கை அறையில், ஒரு அழுக்கு மூட்டையைப் போல மாமா படுத்திருந்தார். அந்தச் சிங்கம் போன்ற ஆகிருதி எங்கே? கர்ஜனை எங்கே? காலம், குரூரமாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

கைக்கு அடங்காத அந்தக் கொத்து மீசை, எலிவால் போல் சிறுத்திருந்தது. ரங்கூன் தேக்கு மாதிரி பளபளத்த அவர் மார்பும், கடைசல் பண்ணியது மாதிரியான கரணை கரணையான கைகளும் தோளும் எங்கே போயின? தீ எரிந்த வீடு மாதிரி கரி படர்ந்து போயிருந்தது அவர் முகம். வீடு சரியுமுன்னே அவர் சரிந்து விட்டிருந்தார்.

''ஆரு?'' என்றார் மாமா.

''நான்தான் மாமா மூர்த்தி.''

அவர் சிரமப்பட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார். அதற்குள் மூச்சு இறைப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

''நான் சாகிறதுக்கு முன்னால என் முகத்தைப் பார்த்துடலாம்னு வந்தியா?''

''...'' சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு அவரே தொடர்ந்தார்:

''என்னிய விட ரோஷக்காரண்டா நீ.''

கைவிளக்கு வெளிச்சத்தில் அவர் சிரிப்பது தெரிந்தது. மேலும் கீழும் முன் பற்கள் விழுந்திருந்தன. சிரித்தவாறு, என்னை விழுங்கிவிடுவது மாதிரிப் பார்த்தார்.

''நல்லா வளர்ந்திருக்கே. முகத்துல எங்கடா மீசையைக் காணோம்? நம்ம சாதிக்கு மீசை வேணும்டா. மீசைக்கு மருவாதி தர்ற மாதிரி மான ரோஷம் வேணும்டா. அப்பதான் நீ என் மச்சினன்... இல்லாட்டி நீ ஆரு நான் ஆரு?''

இருமல் தொடர்ந்து வந்தது. முடிந்ததும், ''இப்ப எங்க வந்தே'' என்றார்.

''சும்மா உங்களைப் பார்க்க.''

''நீ வந்திருக்கக் கூடாது. பத்து வருஷமா என்னைப் பாக்காமே, ரோஷம் கொண்டாடிட்டு இப்ப வந்தது நல்லாயில்லையே... நான் செத்தப்புறம் நீ வந்திருந்தேன்னா நான் பெருமைப்பட்டிருப்பேன்.''

மாமா பழைய மாமாவாகத்தான் இருந்தார். உடம்பு போயிருந்தது அவருக்கு. உரம் போகவில்லையே.

''என் மவனைப் பாரு அந்தத் தனபாலு, அவன் பெண்டாட்டியை நான் ஏதோ சொன்னேன்னு கோவிச்சுக்கிட்டுப் போனானே, இன்னும் என் திக்குப் பக்கம் திரும்பலையே... அவன் இல்லே என் மவன்...'' என்றார்.

''எங்க அஞ்சலையைக் காணோம்.''

''சமையக்காரியா? இந்த மழையில எங்க ஒடுங்கிக்கிடக்கிறாளோ, நாலு நாளா ஆளையே காணோம்.''

''அப்போ நாலு நாளா சாப்பாடு?''

மாமா சிரித்தார். ''மனுஷன் சோத்தாலயா வாழறான். அதை விடு'' என்றார்.

''நான் வீட்டுக்குப் போயி சாப்பாடு கொண்டாரட்டுமா மாமா?''

''வேணாம். நான் எப்படி வாழ்ந்தேனோ அப்படியே தான் சாகணும்... இரந்து திங்கறதா? சீச்சீ...''

மாமா வீட்டில் ஏழெட்டுப் பசுக்கள். கால் மாற்றிக் கால் மாற்றி நின்று பாலைப் பொழிந்தன. காவேரிப் பாசனத்தில், மார்பைத் திறந்து வஞ்சமின்றிப் பாலூட்டும் தாய் மாதிரி. ஒன்றுக்கு நூறாய்த் திருப்பித் தரும் நஞ்சைகள் இருந்தன. மாமாவைப் போலவே அவர் பையன் தனபாலும் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான்.

மூர்த்தி மேற்படிப்புக்காகச் சென்னை வந்திருந்தான். வீட்டுக் காரியங்கள் பார்க்க என்று தூரத்துச் சொந்தத்தில் குப்புசாமியை அழைத்து வீட்டோடு வைத்துக் கொண்டிருந்தார் மாமா.

''சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டம்டா... சரி, நம்மோடு இருக்கட்டுமேன்னு இட்டாந்துட்டேன்'' என்றார் மாமா மூர்த்தியிடம்.

வாழைக் குருத்து மாதிரி இருந்தான் குப்புசாமி. மூர்த்தியைவிட நாலைந்து வயசு சின்னவனாக இருக்கக் கூடும். இருபது இருக்குமா? இருக்கும். கன்னங்கரேலென்று, பொம்மென்று தலையும், கழுத்தைச் சுற்றி முடிகயிறும், பனியனும், தோல்மேல் ஒரு பச்சை டவலும், காக்காய்ப்பொன் மாதிரி வெள்ளைச் சிரிப்பு.

''எப்போ பட்டணம் போறே?...''

''நாளைக்குக் காலைலே...''

''ஒழுங்கா படி. நம்ம சாதியில பெரிய படிப்பு படிக்கிறவன் நீ... சுமதிக்கு நல்ல தோதா இடம் பாத்துட்டிருக்கேன்... கூடி வந்ததும் கடுதாசி போடறேன். வயசு பொருத்தம் இல்லையேன்னு பாக்கிறேன்... அவளுக்கும் உனக்கும் எட்டுப் பத்து வித்தியாசம் இருக்கு... இல்லேன்னா அவளை உனக்கே கொடுத்துடுவேன்.''

சுமதி காபி கொண்டு வந்தாள் - ஒரு பெரிய சொம்பில். டவுனில் நாலு பேர் சாப்பிடுகிற காபியை என் ஒருவனுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

''ஆச்சரியமா இருக்கு மாமா.''

''எது?''

''இந்தப் பெண்ணுங்களுக்குக் கல்யாணம்'னா உடனே ஒரு களை வந்து சேர்ந்துடுதே... எப்படி இது...?''

''சீ, போ மாமா.''

ஒரு பெரிய முயல் குட்டியைப்போல் அவள் ஓடினாள்.

''இரேன், மத்தியானம் கோழி அடிக்கச் சொல்றேன்.''

''இருக்கட்டும் மாமா.''

***

ஒரு விடுமுறையின்போது, மாலை வேளையில் மூர்த்தி மாமா வீட்டுக்கு வந்தான்.

மாடப் பிறையில் காமாட்சி விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

''மாமா!'' குரல் கொடுத்தவாறே உள்ளே போனான்.

தோட்டத்துக் கிணற்றோரம், கொடுக்காப்புள்ளி மரத்தண்டை, கரட்டைக் கோல் கொண்டு காய் அறுத்துக் கொண்டிருந்தான் குப்புசாமி. அருகில் சுமதி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவனை ஒட்டிக் கொண்டு - அவர்கள் ஏதோ சிரிப்பில், தம்மை மறந்து, சூழ்நிலை மறந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

''வாங்க மாமா'' என்று திடுக்கிட்டு, வெளிறிப்போய் அழைத்தாள் சுமதி. குப்புசாமி, ஒதுங்கி மரத்து நிழலில் ஒண்டி நின்றான்.

''அப்பா இல்லியா?''

''ஏதோ விவகாரம்'னு அம்மன் கோவில் வரைக்கும் போயிருக்காங்க.''

''சரி, நான் அப்புறம் வரேன்.''

மூர்த்தி கிளம்பினான்.

''இருங்க... காபி சாப்பிட்டுப் போவலாம்.''

இருங்கள் என்று அவள் சொன்னாலும், இருக்கத் தோன்றவில்லை மூர்த்திக்கு. ''அப்புறமா வர்றேன்'' என்று கிளம்பினான்.

சுமதிக்கும் அந்தக் குப்புசாமிக்கும் ஊடே இருந்தது வெறும் நட்பு இல்லை என்று மனசு சொன்னது. அது வேறு வகைப்பட்ட சினேகம். மனித குலத்தைச் சங்கிலியாக, கண்ணியமாகப் பிணைத்திருக்கும் உறவு அது. மனிதரைக் குடும்பமாக, சமூகமாக மாற்றுகிற அடிப்படை உந்துதல். அது காதல் என்கிற பரவசம்.

குப்புசாமியும் சுமதியும் அப்படி இருப்பது என்று தீர்மானித்தால், அதில் என்ன தவறு? இது அவர்கள் உரிமை. வேறு எவரும் தலையிட முடியாத சுதந்திரம்.

மாமாவை நினைக்கையில் பயமாய் இருந்தது. நல்லபடியாக இது முடிய வேண்டுமே என்று இருந்தது மூர்த்திக்கு.

இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் பாசி மாதிரி பரவும். தண்ணீர் மாதிரி நிலத்தில் உறையும். காற்று மாதிரி நாலு திக்கையும் அணைக்கும். குப்புசாமியோ சுமதியோ இருவரில் ஒருவருக்குப் பொது அறிவு இருந்திருக்க வேண்டும். அடிப்படைக் கோளாறே அதுதான். மூர்த்திக்கு ஊரிலிருந்து யாரேனும் கடிதம் எழுதுவார்கள்.

ஓர் இரவு. தெரு நாய்களை விழிக்க வைத்துக் கொண்டு சைக்கிளில் பின் பக்கம் சுமதியை ஏற்றி உட்கார வைத்துக் கொண்டு குப்புசாமி புது வாழ்க்கையை நோக்கிப் போயிருக்கிறான். கிராமங்களில் ஐந்து மைல் சுற்றளவுக்கு யார் வீட்டுப் பெண், பையன் அது என்று எல்லோருக்குமே தெரியும் என்பது கிராமத்துப் பையனான குப்புசாமிக்கே தெரியாமல் போனதுதான் விந்தை. அடுத்த ஊர் எல்லையிலேயே மடக்கப்பட்டார்களாம் இருவரும்.

அடுத்த விடுமுறையில் வந்திருந்தபோது, மூர்த்தி தனபாலைக் கேட்டான்.

''தனபால், மாமாவை விடு. அவர் போன தலைமுறை. நாமெல்லாம் இளைஞர்கள். சாதி, குலம் எல்லாம் நாம் பார்க்கலாமா?''

''மூர்த்தி, நீ படிச்சவன். பட்டணம் பக்கம் போயிடுவே. இந்த ஊரோடையும், சனத்தோடையும் நான் தாம்பா வாழ வேண்டியவன். கடைத்தெருவிலே நான் தலை நிமிர்ந்து நடக்க வேணாமா? என் முதுகுக்குப் பின்னால விரல் நீண்டா, அது யாரோட விரலா இருந்தாலும் அதை முறிச்சுப் போட்டாத்தானே நான் ஆம்பிளை?''

''இப்போ சுமதி எங்க இருக்கா?''

அவன் குரூரமாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். ''கொள்ளிடம் அத்தை வீட்டுல இருக்கா...''

''குப்புசாமி?''

''ஆண்டவன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வச்சாச்சு.''

''அடப்பாவி'' என்று மட்டும்தான் சொல்ல முடிந்தது மூர்த்தியால், அப்புறம் அந்தச் செய்தியை அவனே கேட்க நேர்ந்தது.

கொள்ளிடம் அத்தை வீட்டில் சுமதி இருந்தது உண்மை. ஒரு நாள் மாமாவும், தனபாலும் அத்தை வீட்டுக்குப் போய் இருக்கிறார்கள். இரவு சுமதியைக் கொள்ளிடக் கரைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், அண்ணன் அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொள்ள அப்பன் அவள் மேல் பெட்ரோலை ஊற்றி இருக்கிறான். அவள் கொளுத்தப்பட்டாள், உடம்பைக் கொள்ளிடம் கொண்டுவிட்டது.

மூர்த்தி, மாமாவைப் பார்க்கவும் பிடிக்காமல், அவரைத் துறந்தான்.

''தலைவாரி அண்ணே, அந்தக் குப்புசாமி என்ன ஆனான்?''

''எந்தக் குப்பு... அடடே, அந்த ஒண்ட வந்த பயலா? உன் மாமா மவளைச் சிறையெடுத்தவனா?''

''ஆமா!''

''சூளையில் எரிஞ்சே செத்தான்!''

குப்பென்று உடம்பு சுட்டது மூர்த்திக்கு.

''இப்படியுமா ஜனங்க இருப்பாங்க...''

''இருக்காங்களே தம்பி. என்ன பண்ண?''

தெருத் திருப்பத்தில் அவர்கள் பிரிந்தார்கள்.

''நாளை காலைலே மாமா வீட்டுப் பக்கம் வாங்க'' என்றான் மூர்த்தி.

விடியவில்லை. கதவு தட்டும் சப்தம். கதவைத் திறந்தான் மூர்த்தி. மழை விட்டிருக்கவில்லை.

''தம்பி, மாமா போயிட்டாரு'' என்றார் தலையாரி.
